

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Niccolò Ammaniti
IO E TE

Copyright © 2010 by Niccolò Ammaniti
Published in Italian by Giulio Einaudi editore
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05197-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nikolo Amaniti

JA I TI

Preveli Aleksandar Levi i Mirela Radosavljević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

A ovo je posvećeno mojoj majci i mom ocu

„U istinskoj, mrkloj noći duše uvek je tri sata
posle ponoći.“

Frensis Skot Ficdžerald, *Doba džeza*

*But can you save me?
Come on and save me
If you could save me
From the ranks of the freaks
Who suspect they could never love anyone.
Ejmi Men, Save me**

* Ali možeš li me izbaviti?
Dodi i izbavi me
Kad bi mogao da me izbaviš
Od hordi čudovišta
Koja slute da nikada ne bi mogla voleti nikoga.
Ejmi Men, *Izbavi me.*

Bejtsova mimikrija ispoljava se kad neka bezopasna životinjska vrsta koristi vlastitu sličnost s drugom, otrovnom ili toksičnom vrstom koja živi na istoj teritoriji, podražavajući njenu boju i ponašanje. Na taj način, grabljivice ovu bezazlenu vrstu povezuju sa onom opasnom koju podražava, što uvećava njene izgleda za opstanak.

Čividale del Friuli

12. januar 2010.

„Može kafa?“

Konobarica me odmerava preko okvira svojih naočara. U ruci joj je bokal srebrnaste boje.

Pružam joj šolju. „Hvala.“

Sipa mi kafu do vrha. „Došli ste zbog sajma?“

Odrečno odmahujem glavom. „Kakvog sajma?“

„Sajma konja.“

Posmatra me. Očekuje da joj kažem zbog čega sam u Čividaleu del Friuli. Naposletku vadi nekakav blokčić.

„Broj vaše sobe?“

Pokazujem joj ključ. „Sto devetnaest.“

Zapisuje broj. „Ako budete hteli još kafe, možete i sami da dospete za šankom.“

„Hvala.“

„To mi je posao.“

Ona se udaljava, a ja smesta iz novčanika vadim cedulju presavijenu na četiri dela i širim je na stolu.

Cedulju je napisala moja sestra Olivija, pre deset godina, dvadeset četvrtog februara dvehiljadite godine.

Tada sam ja imao četrnaest, a ona dvadeset i tri godine.

Rim

Deset godina ranije

1.

Te večeri, osamnaestog februara dvehiljadite, rano sam legao i odmah utonuo u san, ali tokom noći sam se probudio i više mi nije pošlo za rukom da ponovo zaspim.

U šest i deset, s jorganom navučenim do brade, disao sam otvorenih usta.

U kući je vladala tišina. Čuli su se samo kiša kako dobuje po prozoru, moja majka na spratu, kako korača od spavaće sobe do kupatila, i vazduh kako ulazi u moj dušnik i izlazi iz njega.

Uskoro će doći da me probudi kako bi me odvezla na ugovoreno mesto, da se pridružim ostalima.

Uključio sam lampu u obliku cvrčka, koja se nalazila na noćnom stočiću. Zelena svetlost obojila je ugao sobe u kojem su stajali ranac prepun odeće, skijaška jakna, torba sa pancericama i skije.

Od svoje trinaeste do četrnaeste godine naglo sam izdžikljao, kao da su me đubрили, i visinom sam nadmašio svoje vršnjake. Moja majka je govorila da su me konji razvukli. Provodio sam silno vreme pred ogledalom, posmatrajući svoju bledu kožu posutu pegama i malje na nogama. Na glavi mi je rastao smeđi žbun iz kojeg su štrčale uši. Pubertet mi je preoblikovao crte lica, a između dva zelena oka isticao se poveliki nos.

Ustao sam i zavukao ruku u džep ranca oslonjenog o zid pored vrata.

„Nožić je tu. Baterijska lampa takođe. Sve je tu.“, izgovorio sam šapatom.

Koraci moje majke u hodniku. Sigurno je obula teget cipele sa visokim potpeticama.